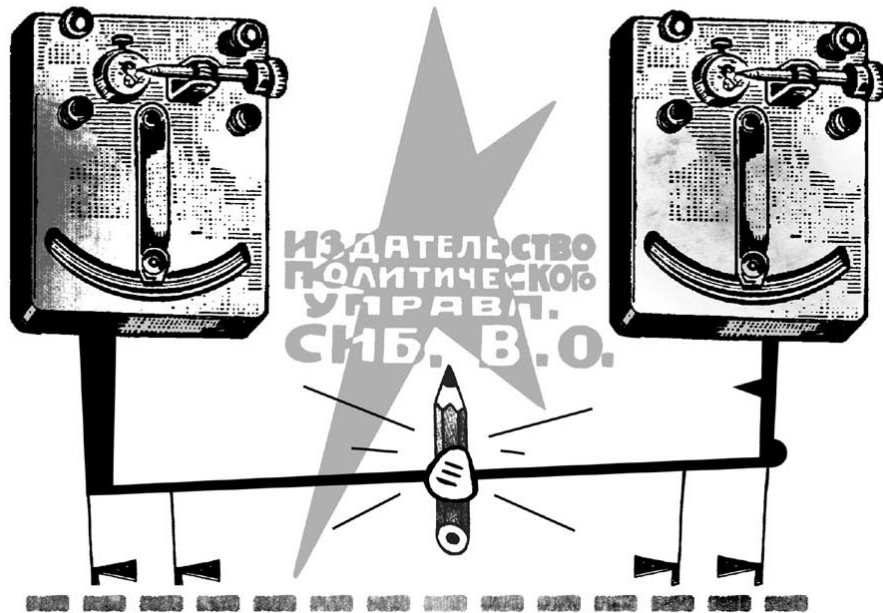

Να γίνουν οι καταλήψεις οδοφράγματα στο χρόνο

Το κείμενο απευθύνεται σε κείνους που αναγκάζονται να πουλάνε το χρόνο τους για να ζήσουν ή που τους αναγκάζουν να δίνουν το χρόνο τους τζάμπα με την υπόσχεση της μελλοντικής ζωής.

Όσοι βρέθηκαν τις τελευταίες εβδομάδες στα αμφιθέατρα, στις συνελεύσεις, στα συντονιστικά και στα πηγάδια των πανεπιστημιακών διαδρόμων, διαπίστωσαν ότι το κίνημα βρίσκεται μπροστά σε διλήμματα κεφαλαιώδους (sic) σημασίας: Κεντρική διαδήλωση στην Αθήνα ή πορεία στη Θεσσαλονίκη; Ενιαία Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση ή Ενιαία Ανώτατη Εκπαίδευση; Να τοποθετηθεί πρώτα η ΠΑΣΠ, η ΠΚΣ ή τα ΕΑΑΚ; Ποιος θα είναι στο προεδρείο της γενικής συνέλευσης; Και βέβαια, ποια θα είναι η σειρά των ομιλητών;

Εδώ και μερικές εβδομάδες οι φοιτητές βρισκόμαστε στον υπέροχο κόσμο της ελεύθερης επιλογής. Εδώ και μερικές εβδομάδες κόμματα, παρατάξεις και οργανώσεις θέτουν συνεχώς διλήμματα. Εδώ και μερικές εβδομάδες προσπαθούν να κάνουν τη συζήτηση να περιστρέφεται γύρω από το πώς θα οργανωθεί **δήθεν πρακτικά** ένας αγώνας του οποίου το περιεχόμενο είναι δήθεν ήδη προσδιορισμένο. Φροντίζουν να μην ακούγεται καμία φωνή που αναζητά το αυτονόητο: τη συζήτηση για το περιεχόμενο αυτών που συμβαίνουν.

Εδώ και μερικές εβδομάδες διατυμπανίζουν ότι ο νόμος είναι κακός. Ένα μεγάλο κομμάτι των φοιτητών έχει συνειδητοποιήσει ότι η ζωή του θα γίνει χειρότερη. Γι' αυτό εξάλλου είμαστε εδώ και μιλάμε μέσα από αυτό το κίνημα. Αλλά τότε συζητήθηκε πραγματικά το περιεχόμενό του; Πότε έγινε προσπάθεια κατανόησης της πραγματικής σημασίας αυτού του νόμου; Γιατί όμως να χολοσκά και να ασχολείται κανείς με όλα αυτά; Υπάρχουν σημαντικότερα ερωτήματα όπως, για παράδειγμα, τι χρώμα θα έχει το πανό...και σεβασμός παρακαλώ στο προεδρείο!

Ωστόσο, ένα μεγάλο κομμάτι των φοιτητών ψηφίζει ενάντια στις καταλήψεις. Πολλοί από αυτούς επιλέγουν τις ατομικές λύσεις που τους προσφέρονται, είτε αυτό σημαίνει να πάρουν το πτυχίο τους όσο γίνεται γρηγορότερα (πράγμα που μεταφράζεται στην επιμονή να δώσουν τώρα εξετάσεις) είτε ότι υποστηρίζουν το νέο νόμο (ή έστω ορισμένες διατάξεις του), πιστεύοντας πως μια πιο αξιοκρατική λειτουργία του πανεπιστημίου **θα τους εξασφαλίσει ένα καλύτερο μέλλον**. Επίσης, ακόμα περισσότεροι φοιτητές υπερψηφίζουν τις καταλήψεις αλλά δεν πατάνε το πόδι τους σ' αυτές. Η λογική της αντιπροσώπευσης και η παθητικότητα, που έχουν ριζώσει για τα καλά στα μυαλά των ανθρώπων, οδηγούν πολλούς φοιτητές να σκέφτονται ότι το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να εμπιστευτούν τον αγώνα στα χέρια των ειδικών της πολιτικής. Σ' αυτό έχουν βάλει και το κεράκι τους οι διάφορες αριστερές παρατάξεις, μπλοκάροντας κάθε ουσιαστική συζήτηση στις περισσότερες ανοιχτές συντονιστικές επιτροπές. Το αριστερό παραμύθι λέει ότι οι φοιτητές αυτοί «δεν έχουν καταλάβει» ή «δεν έχουν ενημερωθεί» ή «δεν έχουν πολιτικοποιηθεί». Αυτά τα θλιβερά αστεία ξεστομίζουν και δεν μπορούμε ούτε να χαμογελάσουμε με δαύτους.

Ο νόμος είναι μια λύση που προτείνει το καπιταλιστικό κράτος σε ατομικό επίπεδο.

Τα διάφορα πολιτικά ζόμπι παρουσιάζουν το νόμο ως επίθεση στα δικαιώματά μας (στη μόρφωση και τη δουλειά). Πράγματι, ο νέος νόμος αποτελεί ένα κομμάτι της συνολικότερης επίθεσης του κεφαλαίου στην τάξη μας τα τελευταία χρόνια, όμως είναι μια επίθεση που θέλει να μας **κλέψει** ακόμα περισσότερη ζωή, προσφέροντάς μας ακόμα **περισσότερη δουλειά**. Για όσους και για όσες είναι διατεθειμένοι να σκύψουν ακόμα περισσότερο το κεφάλι, να γίνουν ακόμα πιο ανταγωνιστικοί, να προσφέρουν ακόμα περισσότερο από το χρόνο τους για μια υπόσχεση, ο νόμος όντως αποτελεί μια λύση, μια ατομική λύση. Μια λύση που προωθεί τη διαίρεση σε αντιμαχόμενα, μικρά και συνεχώς μεταβαλλόμενα στρατόπεδα και δημιουργεί τους όρους να μην μπορούμε αντικειμενικά να έχουμε κοινά συμφέροντα στο μέλλον. Μια λύση που επιδιώκει τη μετακύλιση του κόστους (ανα)παραγωγής της εργατικής δύναμης στους ίδιους τους εργαζόμενους-φοιτητές. Οι θεσμοί που προτείνει και εφαρμόζει το κεφάλαιο, όπως τα Ινστιτούτα Δια Βίου Εκπαίδευσης (ΙΔΒΕ) για παράδειγμα, είναι λύσεις που προτείνονται από το κεφάλαιο **ξεχωριστά στο κάθε άτομο από εμας που εμφανίζεται ανταγωνιστής και άρα εχθρός όλων των υπολοίπων**.

Από την άλλη, **η αριστερά του κεφαλαίου δεν κάνει τίποτε άλλο από το να φαντασιώνεται ότι μπορεί να επαναφέρει τις μορφές του ταξικού συμβιβασμού μιας περασμένης εποχής**, ξαναζεσταίνοντάς τες στο φούρνο μικροκυμάτων της ιδεολογίας. Η χρεοκοπία της συνίσταται στο απλό αυτό ζήτημα: της τελείωσαν οι λύσεις, της πέθανε το κράτος πρόνοιας, της ψόφησαν τα συνδικάτα, της ψυχορραγεί η πολιτική διαμεσολάβηση. Οι λύσεις που υπερασπιζόταν κάποτε και τώρα ανασύρει και πάλι, (που συνοψίζονται σε αιτήματα τύπου: «Δημόσια Δωρεάν Παιδεία», «Δουλειά και όχι Ανεργία») **ήταν τα αποτελέσματα της ήττας και της ενσωμάτωσης των αιτημάτων των προλεταριακών αγώνων**. Αποτέλεσαν μια ιδιαίτερη μορφή διαχείρισης των κοινωνικών σχέσεων, **μια άλλη λύση εντός του κεφαλαίου**. Όμως, η καπιταλιστική σχέση εξελίχθηκε, αναδιαρθρώθηκε, διεθνοποιήθηκε. Το κεφάλαιο βρίσκεται ξανά σε κρίση. Και έχει αποφασίσει ότι δε θα καταφύγει στα φάρμακα του παρελθόντος. Δεν υπάρχει χώρος για οποιαδήποτε επιστροφή στη σοσιαλδημοκρατία.

Τι συμβαίνει ήδη πριν εμφανιστεί αυτός ο νόμος;

Πρώτα τρομοκρατούμαστε ότι δεν υπάρχει καμιά διέξοδος πια και ότι η μόνη λύση είναι να στραφούμε ο ένας ενάντια στον άλλο. Θεωρούμε τον εαυτό μας υπεύθυνο για την ανεργία και την ανασφάλεια στη δουλειά και αρχίζουμε να πιστεύουμε ότι μόνο αν δουλεύουμε πιο σκληρά, πιο πολύ, για λιγότερα λεφτά και ρουφιανεύοντας ο ένας τον άλλον θα μπορέσουμε να επιβιώσουμε αξιοπρεπώς. Αντιστρέφεται η πραγματικότητα. Το κεφάλαιο που μας εκμεταλλεύεται και μας αποξενώνει τον έναν από τον άλλο παρουσιάζεται ως φυσική κατάσταση και οι ευθύνες για τη μιζέρια της ζωής όλων μας μετατίθενται σε μας. Όσοι από εμάς φοιτούν στο πανεπιστήμιο, ακόμα και τώρα που δεν έχει περάσει ο νόμος, τρέχουμε όλο και πιο πολύ: περισσότερες πρόοδοι και εργασίες, ελεεινά μεταπτυχιακά (που συχνά απαιτούν την πληρωμή διδάκτρων). Μας κλέβουν όλο και περισσότερο χρόνο για να μας δώσουν τα ίδια και λιγότερα λεφτά, μας εξαναγκάζουν να δουλεύουμε άμισθα για υποσχέσεις, μας δίνουν όλο και λιγότερες υποσχέσεις, μας απειλούν κάθε μέρα περισσότερο: αν δεν έχουμε καλούς βαθμούς και προϋπηρεσία(!) δεν αξίζουμε να δουλέψουμε και άρα να ζήσουμε. Από τη δουλειά στα κωλο-μπαρ για να πληρώσουμε τα νοίκια μας στις εξετάσεις στα αμφιθέατρα, από τα ξημεροβραδιάσματα μπροστά στους υπολογιστές για τις εργασίες στα ξύδια που αντί να τα χαιρόμαστε τα πίνουμε μέχρι να πέσουμε κάτω, από το στρατό στην «κανονική» μισθωτή εργασία και στη μοναξιά που νοιώθουμε όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα. Ξεκινώντας από δω, απ'αυτά τα σκατά, μέχρι που μπορούμε να φτάσουμε; Μπορούμε άραγε να κάνουμε την έφοδο στον ουρανό;

Πως θα απαντήσουμε;

Μπορούμε καταρχήν να σταματήσουμε να απαντάμε στις ερωτήσεις και στα ψευτοδιλήμματα τους. Ας πάψουμε να αισθανόμαστε υπόλογοι για κάθε δυσλειτουργία του κεφαλαίου. Δε μπορεί να ασχολούμαστε εμείς με το αν έχει πρόβλημα η οικονομία τους. Με το αν έχει χρέη το κράτος, με το αν βουλιάζουν τα ασφαλιστικά ταμεία. Εμείς φταίμε; Δε θα κάτσουμε εμείς να βρούμε (όπως κάνει η ρουφιανο-ΓΣΕΕ) πως θα βγάλουν αυτοί περισσότερα κέρδη από τις προβληματικές επιχειρήσεις τους. Δε θα τους πούμε εμείς πόσους γιατρούς θα έχουν τα νοσοκομεία, πόσους δασκάλους τα σχολεία, πόσους μηχανικούς τα γραφεία και τα εργοτάξια, πόσους εργάτες τα εργοστάσια. Δε θα τους βοηθήσουμε εμείς να μας εκμεταλλευτούν πιο αποδοτικά. Δε θα ζητήσουμε εμείς να γίνουμε περισσότερο εξειδικευμένες και αλλοτριωμένες βίδες του συστήματος τους (όπως κάνει ο καλύτερος εκπρόσωπος του μισοπεθαμένου μικροαστικού κεφαλαίου: το ΚΚΕ). **Τα κοινωνικά κινήματα δεν οφείλουν να κάνουν υποδείξεις εκπαιδευτικής και εργασιακής πολιτικής στο κράτος, ούτε να προβληματίζονται για το πως θα συμβάλουν στο να ξεπεραστούν οι κρίσεις που αντιμετωπίζουν τα αφεντικά**. Αντίθετα οφείλουν να εκμεταλλεύονται αυτές τις κρίσεις για να οξύνουν, όσο το δυνατόν περισσότερο την ταξική σύγκρουση, οφείλουν να θίγουν τις κατεστημένες κοινωνικές σχέσεις και τους παγιωμένους ρόλους.

Ας βάλουμε επιτέλους εμείς τις απαιτήσεις. Οι ανάγκες μας δεν έχουν καμιά σχέση με την ανάπτυξη της οικονομίας τους. **Εμείς θέλουμε το χρόνο μας**. Θέλουμε τη ζωή μας. Έχουμε ανάγκη να χαρούμε τους έρωτες μας, να νοιώθουμε ένα με τους φίλους μας. Δεν έχουμε καμιά σχέση με τα εγωιστικά καθήκια που μας παρουσιάζουν ότι είμαστε. Δε θέλουμε να ανταγωνιστούμε κανέναν. **Δε θέλουμε να είμαστε ξεκομμένα άτομα. Είμαστε οι σχέσεις που έχουμε και χτίζουμε στον καθημερινό μας αγώνα για τη ζωή**. Είμαστε δημιουργικά υποκείμενα και νοιώθουμε όλο και περισσότερο πλούσιοι όσο πιο κοντά ερχόμαστε με τους άλλους. Ο δικός μας πλούτος είναι η κοινότητα μας. Θέλουμε αυτά που έχουμε παράγει μέχρι σήμερα και ό,τι πρόκειται να παράγουμε στο μέλλον. Έχουμε ανάγκη να μοιραζόμαστε τον πλούτο που εμείς φτιάξαμε. Έτσι νοιώθουμε ελεύθεροι, κοινωνικά ελεύθεροι και όχι ξεφτιλισμένοι και φοβισμένοι μες τα κλειδαμπαρωμένα σπίτια μας.

Έτσι λοιπόν αρνούμαστε την αξιολόγηση και την εντατικοποίηση της φοιτητικής (ή μη) εργασίας μας. Για αρχή μπορούμε να απαιτήσουμε να ζήσουμε χωρίς να μας νοιάζει αν και πότε θα βρούμε δουλειά. Να απαιτήσουμε το μεγαλύτερο δυνατό μισθό για όλους και για όλες μας.

Κοινωνικό Μισθό για τους φοιτητές, τις νοικοκυρές τους ανέργους. Να αντιστρέψουμε την απειλή του κεφαλαίου.

Έχετε τον κόσμο να περιμένει ώρες στα νοσοκομεία-μαγαζιά σας γιατί δε φτάνουν οι γιατροί και μας λέτε ότι δεν υπάρχουν θέσεις στα νοσοκομεία για τους γιατρούς και τους νοσοκόμους; Δε μας νοιάζει: **Μισθό για κάθε γιατρό και νοσοκόμο είτε δουλεύει είτε όχι**. Στοιβάζετε τους μαθητές σε άθλιες αίθουσες 30 και 35 ατόμων και μας λέτε ότι δεν υπάρχουν θέσεις για καθηγητές; Δε μας νοιάζει. **Μισθό για κάθε καθηγητή είτε δουλεύει είτε όχι και δεν ξαναπατάμε στις εξετάσεις σας**. Κλείνετε τα εργοστάσια και πετάτε τους εργάτες στο δρόμο; Καλύτερα να πάρουν και καθαρό αέρα! **Μισθό για κάθε άνεργο εργάτη και άνεργη εργάτρια!** Μας λέτε ότι δεν υπάρχουν αρκετές δουλειές και δεν μπορούμε να «βουλευτούμε» όλοι στη μισθωτή μιζέρια; Καλύτερα! Εμείς θέλουμε να ζήσουμε όχι να δουλέψουμε για σας. **Μισθό ENANTIA στη δουλειά που μας εξαναγκάζετε να κάνουμε ή μας εξαναγκάζετε να μην κάνουμε!**

Το πως θα οργανώσουμε κάτι προκύπτει από το τι είναι αυτό που οργανώνουμε: Να τους τρέξουμε εμείς.

Προσπαθούν να εφαρμόσουν αυτό το νόμο από το 1982 με κάποιες παραλλαγές ανάλογα με τη συγκυρία και την εκτίμηση τους για τη δική μας δύναμη. Τους σταματήσαμε στο παρελθόν και μάλλον θα τους σταματήσουμε και τώρα. Αρκεί αυτό για να μη γίνει η ζωή μας χειρότερη από όσο είναι; Κοιτάμε γύρω μας: ΟΧΙ. Ο κόσμος τρέχει πιο πολύ από πριν, ο καθένας μας είναι πιο απομονωμένος από πριν. Όσο είμαστε στην άμυνα το κεφάλαιο θα μας επιτίθεται. Όσο λέμε μόνο όχι στο νόμο, θα προσπαθήσουν να τον περάσουν ξανά σε μια ευνοϊκότερη γι' αυτούς συνθήκη, ή να τον περάσουν κομματιασμένο όπως έχουν ήδη κάνει για διάφορα κομμάτια της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης (ΙΔΒΕ, Αξιολόγηση, ΔΟΑΤΑΠ). Όσο ο αγώνας ταμπουρώνεται μέσα στις σχολές και το πανεπιστημιακό άσυλο, όσο οι φοιτητές κάνουν μόνο μια πορεία στην πόλη κάθε βδομάδα, όσο ο αγώνας δεν ανοίγεται σε άλλα κομμάτια του προλεταριάτου, θα ξαναβρούμε σύντομα μπροστά μας έναν ακόμη επιθετικότερο εκπαιδευτικό νόμο.

Για να μην είναι άλλο το κατελιγμένο πανεπιστήμιο και άλλο η πόλη, πρέπει να κάνουμε όλη την πόλη κατελιγμένο πανεπιστήμιο. **Να μπλοκάρουμε τους δρόμους** κυκλοφορίας ανθρώπων και μη εμπορευμάτων. **Να μπλοκάρουμε τους σιδηροδρομικούς σταθμούς**. Να γλεντήσουμε έξω, να συναντήσουμε όλους εκείνους που μέχρι σήμερα δεν προλαβαίνουμε, να γιορτάσουμε με άγρια χαρά την επανοικειοποίηση του χρόνου μας.

ομάδα ενάντια στην εργασία (μισθωτή ή άμισθη)